

A.C.: În ceea ce mă privește, am învățat să fiu punctual în școala militară engleză. Acolo ora 19,00 însemna nici 3 secunde înainte, nici 3 secunde mai târziu. Și asta îți stă în măduva oaselor! Altfel, ce să-ți spun despre suedezi, doar că eu consider că-s un popor cu mare răbdare. Dacă politicienii în alte țări, de exemplu în Venezuela sau în Spania, s-ar purta ca cei din Suedia, s-ar produce revoluție! Aici, toată lumea se plânge și nimeni nu face nimic, în schimb sunt foarte buni să strângă bani și să trimită ajutor în țările subdezvoltate...

S.C.: Fac aceasta pentru că au suflet bun, sau pentru că simt ca o obligație, ca să-i ajute pe cei săraci, pentru că ei o duc bine?

A.C.: Suedezi au inimă foarte bună!

S.C.: Eu am văzut pe cartea Ta de vizită (scriu "Ta" cu literă mare, așa cum se obișnuiește în Suedia când vrei să arăți că ești egal, dar totuși nu foarte intim, și vrei să arăți un anumit respect, o anumită distanță), că ești "The Grand Prior of Sweden of The Hospitaller Order of Saint Lazarus of Jerusalem". Ce înseamnă asta?

A.C.: Am fost șeful acestui ordin pentru Suedia, care este un ordin care are în principiu aceleași obligații ca și Crucea Roșie. Crucea Roșie a fost, de fapt, finanțată de familia Cantacuzino; mătușa mea, sora tatălui meu, avea bani și a finanțat Crucea Roșie. Timp de 10-12 ani, ca "The Grand Prior of Sweden of The Hospitaller Order of Saint Lazarus of Jerusalem", am avut grije să trimitem haine, medicamente, instrumente de operație, paturi pentru spitale, scaune pentru dentiști, etc. în dierse țări din Africa. Cu 2 ani în urmă am fost în Togo, unde l-am întâlnit pe președintele țării, care a fost foarte mulțumit de ajutorul dat de noi.

S.C.: Ce ciudată este soarta unor oameni! Mama mea s-a căsătorit cu un suedez și a ajuns în țara asta îndepărtată și ne-a adus apoi și pe noi: pe mine, soțul meu și copiii noștri. Iar mama Ta, suedeză, s-a întâlnit și s-a căsătorit tocmai cu un român. Cum s-a întâmplat aceasta?

A.C.: Tatăl meu și-a luat diploma de inginer la București. A descoperit însă că o diplomă de inginer la Paris era și mai importantă, apreciată și mai mult decât cea de la București și atunci a plecat la Paris și-a luat diploma de inginer și acolo; când a fost gata și cu diploma aceasta, a aflat că o diplomă de inginer norvegiană era de două ori mai importantă și mai valoroasă decât cea de la Paris și atunci a plecat în Norvegia, a învățat norvegiana și luat diploma și aici. Dar, ca examenul acesta să fie valabil, trebuia să facă și practică și atunci a plecat în Suedia, la o firmă care pe timpul acela se numea ASEA, la care a făcut practică timp de un an. În această perioadă a întâlnit-o pe mama, cu care s-a căsătorit în 1935, la Domkyrka din Västerås, a doua oară la Biserica Rusă din Stockholm și a treia oară la București. Pe timpul acela familia avea o situație bună, astfel că tatăl meu a putu să-

"Nu, n-am fost în vizită în România în timpul regimului comunist și sunt bucuros pentru asta!"
Foto: Åke Cyrus / © Åke Cyrus.

și permită să călătorească în vagon separat de la Stockholm la București. Cu șampanie în timpul călătoriei! Aceasta a impresiionat-o pe mama. Eu cred că a fost foarte elegant!

S.C.: Bărbații aceștia latini! Trebuie să fi fost foarte romantic! Ce timpuri?! Astăzi nu se mai întâmplă așa ceva!

A.C.: Așa a început viața lor împreună și au avut la fel de plăcut până în '43-'44. Mama a fost foarte impresionată de ce s-a întâmplat după aceea în România.

S.C.: Este perioada când familia Ta s-a mutat din România. A fost ușor să plece din România?

A.C.: N-a fost chiar așa de ușor. În februarie '44 s-au închis granițele.

La Ambasada Română din Stockholm, cu ocazia vizitei M.S. Regel Mihai și a Regina Ana în Suedia.
De la stânga spre dreapta:
Karin Hedlund, M.S. Regele Mihai, prințul Cantacuzino și M.S. Regina Ana.
Foto: Åke Cyrus / © Åke Cyrus.

S.C.: Familia s-a mutat în Venezuela, după ce a venit întâi în Suedia. Cum a fost viața în Venezuela? A fost ușor să comunici cu lumea de acolo?

A.C.: Da! A fost foarte ușor. Singura problemă era când ajungeai în junglă și întâlneai triburile de indieni, căci trebuia să fii mai întâi acceptat de aceștia și pentru aceasta era necesar un timp, până te "aprobau". Și m-au "aprobat"! M-au învățat să suflu cu tuburile lor mici. Îmi amintesc când am încercat prima dată să suflu cu un astfel de tub, că eram verde la față de spaimă!

S.C.: N-au fost mirați când au întâlnit un băiat înalt, blond, cu ochi albaștri?

A.C.: Ba da. Mă numeau "micuț blond!" Și acest "micuț blond" avea și circa 1,83 m înălțime, față de ei, care erau de 1,40 m!

S.C.: Faptul că ești prinț a influențat atitudinea celor din jur în Venezuela, în Suedia și oriunde? Ai avut avantaje din aceasta?

A.C.: În Venezuela n-am avut nici un avantaj din acest titlu. Abia atunci când familia s-a hotărât să se mute de acolo, s-au trezit ziarele să scrie despre noi, pe prima pagină a unui mare cotidian, de tip Dagens Nyheter-ul din Suedia. Dar noi eram deja pe vapor.

S.C.: Dar în Suedia? Căci, chiar dacă în Suedia a avut loc, ca și-n restul Europei, revoluția din '68, când se cerea desființarea titlurilor, "egalitate", etc.,

am remarcat că totuși unii oameni, deși-și spun "tu" și încearcă să pară că sunt "egali", se poartă totuși diferențiat și se păstrează diferența de clasă și titlu de conte, de prinț, etc. Și, chiar dacă nu se declină cu voce tare aceste titluri, au importanță și lumea le știe și se poartă ca atare. Obişnuiesc să spun că, în Suedia, toată lumea este tratată egal, dar nimeni nu-și uită locul!

A.C.: Mai ales în ultimii ani a început să se remarce aceasta, dar în anii '60-'70 nu era nimeni interesat de titluri și nici de diferite ordine, pentru că atunci se dorea abolirea titlurilor nobiliare, universitare, etc. Acum însă, chiar guvernul actual dorește să facă parte din diferite ordine, ca să-și întâlnească colegi din alte țări, cu aceleași rang. Dar este puțin prea târziu.

S. C.: Ai fost singurul copil la familie?

A.C.: Nu, mai am doi frați și o soră, care a murit la vârsta de 47 de ani. Dacă mama ar fi hotărât, am fi fost 6 copii. Pot să-ți împrumut o carte cu mai multe informații despre familia mea.

S.C.: Aș rămâne foarte îndatorată, căci nu am prea multe cunoștințe despre familia Cantacuzino și nici despre importanța ei în istoria României.

Imediat după căderea lui Ceaușescu, M.S. Regele Mihai, într-un interviu acordat atunci CURIERULUI ROMÂNESC, spunea că cel mai greu lucru pentru România va fi schimbarea mentalității poporului român după 50 de